

Barbar a Poutník

(1161)

Nad drsnou a nehostinnou Kaironskou vysočinou zapadá slunce. Úbočí jejich kopců pokrytých řídkými lesy, vřesovišti a kamenitými loučkami se barví do ruda, prodlužující stíny se hlásí o svou nadvládu nad kaironskými údolími. Všude vládne ticho a klid. Rudá záře posledních paprsků slunce, zde na severu tak studených a nehřejivých, rozlévající se po svazích, jako by symbolizovala všechnu tu krev, kterou mlčenlivé kopce viděly protékat za celou historii této země.

Šedavou, hornatou, řídké obydlenou a chudou zemi obývají desítky nepočtených klanů a rodových seskupení žijících podle svých prastarých zvyků, majících společný jak svůj původ, jazyk i způsob života, tak i touhu po svobodě, krvi a slávě. Stovky let žijí Kairoňané ve svých mlžných a nepřístupných kopcích severu, uzavřeni před světem a nepoznamenáni tím, co jižní národy nazývají civilizací.

Jejich způsob života je nenáročný. Pasou ovce, na neúrodných políčkách pěstují obilí (spíše na slad než na mouku), loví zvěř, občas obchodují se svými venetskými, slavanskými či terktonskými sousedy. Především však bojují. Boj je jejich přirozeností, běžnou součástí života. Kaironské kopce dávají dobrou a bohatou železnou rudu a jejich obyvatelé z ní dokáží vyrobit velice kvalitní ocel, již pak prolévají krev svých sousedů, cizí i kaironskou. Celá Vysočina po staletí vře válkou, malou svými rozměry, ale rozsáhlou svým trváním. Příslušnost ke klanu, s ní spojená krevní msta, touha prokázat vysoko ceněnou statečnost a obratnost v zacházení se zbraněmi jsou zdrojem násilí, jež ovládá Kaironii po celou její historii.

Jen jednou v roce zavládne v Kaironii na celý měsíc mír. Tento mír (či spíše průměr) je součástí prastaré náboženské tradice. O letním slunovratu každý klan slaví památku svých předků a vzdává díky božskému Gralthorovi za přízeň projevenou v uplynulém roce. Den po slunovratu vyrážejí starší, náčelníci a přední bojovníci z každého klanu na dlouhou cestu k posvátné Gralthorově hoře, kde se každoročně koná velký celokaironský sněm. Po celou dobu jednoho měsíce vládne na Vysočině mír, zatímco stařešinové, náčelníci klanů a Gralthorovi kněží rokují a řeší meziklanové spory o hranice, ženy či stáda.

Mír v Kaironii však nikdy není úplný, neboť noc letního slunovratu je i časem Zasvěcení, tajemného rituálu, kdy všichni kaironští mladíci, kteří dosáhli patnácti let věku, jsou přijati mezi muže a jejich těla ozdobena klanovými tetováním. Svou příslušnost k dospělým mužům však ještě musejí stvrdit náročnou zkouškou. Ve stejný den, kdy se zástupci klanu vydávají ke Gralthorově hoře, odcházejí z rodné vesnice i mladíci opásaní rudou šerpou, jež je znamením cíle jejich výpravy. Každý z nich, vyzbrojen jen mečem a trochou jídla je vydán drsné divočině napospas a je mu odepřen návrat domů, dokud nepřinese meč a výzbroj bojovníka, který se účastní stejné výpravy a kterého porazí v rovném boji.

Od letního slunovratu uplynuly již čtyři dny a Korg z klanu Wernova si začínal zoufat. Za tu dobu našel již na dvě mrtvoly beze zbraní, u nichž vítězové zanechali své šerpy na znamení, že jsou již skutečnými muži a jako takoví se po dobu Gralthorova míru stávají nedotknutelnými, ale na mladíka z cizího klanu, s nímž by se mohl utkat, ještě nenarazil. Teď to však vypadalo, že se na něj usmálo štěstí. Před necelou hodinou náhodou padl na lidskou stopu a dychtivě se po ní vydal, doufaje, že její majitel má kolem pasu uvázanou červenou šerpu. Blížil se soumrak a Korg uháněl dlouhými kroky s nadějí, že se utká v souboji než se setmí. Byl hladový, naposledy se najedl včera, kdy se mu podařilo kamenem trefit králíka, žíznivý, una-

vený, čerstvá nezhojená tetování na obou pažích ho svědila a páčila. Chtěl svou zkoušku ukončit co nejdřív.

Nikdy nebyl příliš dobrým stopařem a ani teď nedokázal určit stáří stop, jež sledoval - jenom doufal, že příliš staré nejsou. Nebyly. Náhle několik set kroků na úbočí pod sebou spatřil krátký záblesk. Pohlédl ke slunci, bylo již jen několik palců nad obzorem. Dolů, dolů! Pustil se rychlým během z kopce, nedbaje šlehání větví a několika bolestivých uklouznutí a pádů.

Vběhl do lesíka, dychtiv uzřít svého protivníka. Přirozená opatrnost ho však, ačkoliv se celý chvěl vzrušením a nedočkavostí, přinutila zpomalit, alespoň trochu se krýt za stromy, když se rychlými přískoky blížil k ohni. Uviděl před sebou malý ohníček uprostřed mýtiny obklopené řídkými křovinami, nad ním rožeň se zaječí pečínkou - zostrážitel. Chtěl si oddechnout a prohlédnout svého soupeře, než se mu postaví. Pomaličku se začal plížit mezi stromy, pot mu stékal po zádech a skráních v mohutných proudech, nikoho neviděl. Opatrně vytáhl mohutný jedenapůlruční meč se širokou čepelí, tradiční kaironskou zbraň, z kožené pochvy na zádech, vystoupil zpoza stromu, rozkročil se a, připraven udeřit, zakřičel: „Korg z klanu Wernova, jenž byl před čtyřmi dny přijat mezi muže, tě vyzývá k boji rovného s rovným dle starého zákona Gralthorova!“ Ticho. Pak se náhle rozhrnulo nízké křovíčko po Korgově pravici a vynořila se z něj postava.

Korg překvapením zkoprněl. Ten muž byl nepochybně cizinec – cizinec v Kaironii! Jak se sem proboha dostal živý, když hranice Vysočiny byly několik desítek mil daleko?! Nikdo nemohl ujít, zvláště sám, kaironskými horami takovou vzdálenost, aniž by se střetl s některým s příhraničních klanů a nebyl ohrožován na životě. Byl tak překvapen cizincovým zjevením, že si v první chvíli ani neuvědomil, že na něj neznámý míří lukem. Po několika překotných myšlenkách, které mu proběhly hlavou, mu toto poznání způsobilo menší šok. Ztuhl, srdce se mu zastavilo, v ústech mu vyschlo. Neslyšně polkl a vrhl zoufalý pohled na ostrý hrot šípu směřující na jeho hrud'. To ne!, takhle to nemůže dopadnout! Měl jsem dnes vyhrát svůj první souboj a někdy v budoucnu se stát jedním z největších bojovníků Kaironie a ne se tu nechat zastřelit jako králík od nějakého cizince! (Kairoňané střelné zbraně používají pouze k lovu, jedině souboj tvář v tvář jim umožňuje prokázat svou odvahu a předvést obratnost v zacházení se zbraněmi.) Ó, Gralthore, proč jsi dopustil, abych takhle skončil?

Smrtící zadrnčení tětiny se však neozývalo. Cizinec si Korga pozorně prohlížel od hlavy až k patě. Korg se poněkud uklidnil, vzpamatoval se ze šoku. Pokud nezemřel hned, nezemře možná vůbec, napadlo ho. Pokusil se zapátrat v cizincově pohledu, nespátřil v něm však nic, jeho chladné, tmavě zelené oči byly naprosto neprůhledné. Chvíli Korga pozoroval kamenným pohledem, který na krátkou chvíli ožil, jako by se v těch hlubokých očích zableskl malý plamínek. Usmál se nebo se to Korgovi jen zdálo?

Cizinec opatrně sklonil luk, Korg pomalu učinil se svou k úderu stále připravenou zbraní totéž. Díval se na muže proti sobě, nevěda, co dělat dál. Pak se mu k jeho údivu trochu zatočila hlava a na chvíli mu zalehly uši. Cizinec promluvil. Jeho rty však formovaly jiná slova, nežli ta, co Korg slyšel. Cítil se zmaten, až po chvíli si uvědomil, že neslyší ušima, že mužův hlas se ozývá uvnitř jeho hlavy. Co je to za čáry?!, vyděsil se chlapec. Mluví cizí řečí, kterou neznám, já však ve své hlavě slyším kaironská slova.

„Upokoj se, Kairoňane,“ pravil cizinec, „užil jsem jednoduchého kouzla, abychom si mohli promluvit. Kdo jsi?“ Chlapec zaraženě mlčel. I když by si to nepřiznal, pocítil strach z nadpřirozena.

„No tak, neobávej se ničeho,“ mluvil dál cizinec konejšivým hlasem. Korg se trochu uklidnil a soustředil se na rozmluvu.

„Kdo tedy jsi?“

„Jsem Korg z klanu Wernova.“ Snažil se, aby to znělo hrdě a nebojácně.

„Dobře, Korgu. Já jsem Thatmek Poutník. O co ses zde pokoušel? Tvé přepadení by nemělo úspěch ani kdybych spal, ten hluk by vzbudil každého.“

„Nechtěl jsem tě přepadnout, nýbrž utkat se s tebou v rovném boji. Eeh, tedy ne s tebou, ale s někým jako já. V noci slunovratu jsem se jako mnozí stal mužem a svou mužnost nyní musím ještě prokázat zkouškou. Musím zabít někoho opásaného stejnou šerpou jako mám já,“ Korg pozvedl cíp šerpy, „a teprve poté se budu moci považovat za opravdového muže a vrátit do své vesnice. Domníval jsem se, že tento oheň založil jiný kaironský mladík.“

„Dobrá.“ Thatmek se odmlčel. Korg využil té chvíle, aby si ho pořádně prohlédl. Muž byl štíhlý, spíše drobnější vytáhlé postavy, vysoký přibližně šest stop. (Kairoňané bývali mohutní a nemálo z nich dosahovalo výšky i sedmi stop.) Oděn byl v zašedlou plátěnou košili, přiléhavé jelenicové kalhoty, vysoké kožené boty. Hrud' mu kryla stříbřitě lesklá drátěná zbroj z jemných kroužků. Mužova hladce oholená tvář jemných pravidelných rysů byla velice pohledná, orámovaná dlouhými světle hnědými vlasy staženými do ohonu, na Korga z ní hleděly zářivé tmavě zelené oči kamenného, takřka přísného výrazu. U pasu se mužovi na pravém boku houpal štíhlý lehký meč s krátkou rukojetí chráněnou košem z mnoha propletených a bohatě zdobených kovových pásků, takovou zbraň Korg nikdy neviděl. Na levém boku měl muž zavěšenou dlouhou dýku, zpoza levého ramene mu vyčuhoval dlouhý sloupek jílce jeden a půl ručního meče. Posledního detailu, jehož si Korg všiml, než cizinec opět promluvil, byla lesklá náušnice ve tvaru kapky visícímu mu z levého ušního lalůčku.

„Nejsi-li tedy mým nepřítelem, odejdi v pokoji. Přejí ti mnoho zdaru v tvém konání.“ Odejdi v pokoji... Korgovi ani neproběhla myslí úleva, že vyvázl z tohoto setkání se zdravou kůží, naopak. Cizinec ho tolik zaujal, svět, z něhož přicházel, v něm vzbudil takovou zvědavost a touhu zvědět o něm víc, že pocítil takřka zklamání. Nechtěl odejít. Zatoužil zůstat a ptát se, dozvídat se věci, jež by se už nikdy za celý svůj život strávený na Vysočině dozvědět nemusel. Chtěl slyšet vyprávění o neznámém světě tam na jihu, za šedými vrcholky kaironských kopců. Váhal. Stál na místě a neměl se k odchodu. V zamyšlení, nevěda kudy kam, rozpačitě přejížděl zrakem po miniaturním tábořišti. Nepřítomný zahloubaný pohled mu čirou náhodou padl na pečení visící nad plameny.

Thatmek, stále ho upřeně pozorujíc a bavíc se jeho váháním, si jeho pohled vyložil špatně. Usmál se.

„Snad bych se mohl jako host ve tvé zemi stát pro dnešní večer tvým hostitelem,“ pokynul rukou k rožni.

„Cože?!“ Korg v první chvíli nepochopil, o čem cizinec mluví. Zmateně na něj hleděl, díval se, na co ukazuje...

„Ach... Ne,“ prozřel konečně, „to nemohu přijmout. Tradice nám zakazuje při zkoušce dospělosti žádat o pomoc, přijmout stravu či přístřeší. Musím se o sebe starat sám. Váhal jsem odejít, protože bych chtěl, abys mi vyprávěl o zemích, odkud přicházíš.“ Tak, a je to. Jednoduše se rozhodl říci pravdu. Když bude odmítnut, nevádí. Odejde stejně, jako by odešel, kdyby se nezeptal.

Cizinec na Korga chvíli hleděl, přemýšlel, zvažoval.

„Abych pravdu řekl, již dlouho putuji sám a vcelku mi chybí lidská společnost. Nejsm proti tomu, abys u mne zůstal. Budu ti vyprávět o zemích na jihu, ty mě však také poučíš o zemi tvojí. Kaironie je velice tajemnou zemí, lze se o ní doslechnout pouze kusé informace – rád nyní budu čerpat vědomosti přímo od pramene. Bud' tedy vítán a posad' se.“ Thatmek odložil luk a meč od pasu – ten za zády však ponechal na svém místě – a natáhl se pro rožeň. Nožem začal zájce porcovat. Korg se usadil taktéž, žaludek sevřený hlady, ústa plná slin. Dokud ho Thatmek neupozornil na možnost najíst se, ani si neuvědomoval svou nenasycenost. Musím to vydržet, zařekl se, nezpronevěřím se tradicím a zákonům Gralthorovým.

„Nuže, Kairoňane,“ oslovil Thatmek nejistě mlčícího Korga, „copak bys ode mne chtěl slyšet?“

„Všechno,“ vyhrkl upřímně chlapec. Cizinec se zasmál, odhalil přitom krásné bílé zuby.

„Tak všechno? Ó, jak jsi skromný... Nu, dobrá, ale myslím, že to všechno nestihnu, za svůj život jsem toho zažil přece jen více, nežli se dá odvyprávět za jedinou noc. Navštívil jsem mnohé země, účastnil se mnohých válek i tajemných dobrodružství...“

„Pověz mi něco o sobě,“ přerušil Korg nedočkavě cizincův monolog. „Kdo vlastně jsi?“ dodal se zatajeným dechem. Thatmek na něj vážně upřel zrak.

„Kdo jsem?“ zamyšleně se zeptal jakoby sám sebe.

„Ano. Jsi člověk nebo démon? Nebo snad čaroděj? Odkud pocházíš?“ chrлил ze sebe Korg své otázky.

„Počkej, počkej, ne tak rychle,“ rozesmál se Thatmek. „Povím ti všechno, neboj se, jen mě nechej začít.“ Chlapec zmlknul a s pootevřenou pusou a pohledem zabodnutým do cizincovy tváře, dychtivě očekával jeho vyprávění. Thatmek si v klidu odkrojil další sousto masa, chvíli ho žvýkal a pak se konečně dal do vyprávění.

„Nejsem démon, ani čaroděj, přestože magii trochu ovládám. Nejsem však ani člověk. Pocházím z prastarého národa Yevtarů, jenž lidé nazývají elfy. Kdysi byl můj národ mocný, početný a všechny ostatní předčil moudrostí i silou - dnes však pouze můžeme vzpomínat na dny své dávno zašlé slávy. Před šesti sty padesáti lety náš král padl v boji s Terktony a naše obrovská říše se rozpadla na tři části, které postupně přestávaly odolávat náporu svých sousedů, čerstvě se zrodivšímu národu Venet'anů, mocným Dirgaňanům a Terktonům. Nebylo to snad vinou rozepří mezi námi, vždy si tři dědici staré yevtarské říše vycházeli vstříc a navzájem si pomáhali. Příčinou úpadku Yevtarů byl vzrůst moci našich sousedů, především Venet'anů, kteří dnes ovládají naše bývalá území. Ze tří nástupců staré říše dnes existuje pouze říše Zaelion, Eilonion ležící na západ a Arlemion na východ od něj zanikly. Říše Arlemion, z níž pocházím, vzdoroval Venet'anům déle, teprve před osmdesáti třemi lety poslední zbytky Yevtarů z Arlemionu, po dlouhých letech bojů a skrývání v hlubokých lesech své země, uprchly do Khozdoru, trpasličího království ve východních horách, kde našly azyl.“ Korgovi se téměř točila hlava z tolika informací – navíc mu většina z nich ani nedávala smysl.

„Kdo jsou to trpaslíci?“ zeptal se.

„Prastarý národ horníků, kovářů a stavitelů, též jejich válečné umění není zanedbatelné.“

„A kde leží ten Khozdor? A kde Zaelion a kde Arlemion, kde žijí Dirgaňané?“ Thatmek vytáhl z hromady dřeva připraveného na oheň klacek, vyčistil jím kus země a začal do ní rýt.

„Tady leží Kaironie. Asi tisíc mil na jih od ní teče řeka Ilen, která tvoří jižní hranici Venetské říše. Ještě jižněji žijí Dirgaňané, mocný a vyspělý bojovný národ, jenž však také dříve býval slavnějším. Západní hranici Venetie tvoří mořské pobřeží, východní řeka Karkal, khozdorské hory a Terktonské hvozdy.“ Thatmek nakreslil mírně nepravidelný útvar obdélníkového tvaru.

„Ze západu k východu má Venetie přibližně šest set mil. Zde, mezi Khozdorem a Kaironií a dále na východ žijí Terktoni.“ Tento národ chlapec znal z vyprávění, Kairoňané se s Terktony často utkávali v bojích.

„Západně a jihozápadně od Kaironie mají svá sídla Slavonci, národ, který kdysi obýval celé dnešní západní pobřeží Venetie a z něhož vzešel národ Venet'anů.“

„Proč se oddělili Venet'ané od Slavonců?“

„Kvůli náboženství. Před pěti sty padesáti lety začala část Slavonců uctívat nového boha a pojmenovali se Venet'ané. Oba národy se sobě postupem času navzájem odcizily natolik, že dnes jsou jejich kultura i jazyk velmi odlišné.“

„Jak početným národem jsou Venet'ané?“ Korg již slyšel o Venet'anech mnoho vyprávět, o jejich moci a síle, nikdy si ji však nedokázal představit. Měřítkem síly pro Kairoňany byla kromě osobní statečnosti a bojového umění i početnost klanu – v krutém podnebí Vysočiny rostla její populace velmi pomalu.

„Je jich mnoho, snad dvacet miliónů.“ Kouzlo však nedokázalo přeložit slovo milión, v kaironském jazyce se nevyskytující. Korg rozuměl číslovce dvacet, slovu následujícímu nikoli.

„Dvacet čeho?“ zeptal se nedůvěřivě. „Dvacet stovek či tisíců?“ Thatmek si uvědomil nedostatek.

„Kolik má váš klan členů?“

„Asi osm set, ve čtyřech vesnicích.“

„A kolik žije na Vysočině celkem klanů?“

„Nevím snad osmdesát, sto, sto dvacet. Věděl by to můj otec.“

„Dobrá, odhadem tedy žije v Kaironii asi sto tisíc obyvatel. Dovedeš si to číslo představit?“ Korg přikývl, přestože nedovedl. Největší počet lidí pohromadě, který kdy viděl, bylo setkání celého jejich klanu.

„Tak Venet'anů je asi dvěstěkrát více.“ Tak to už si chlapec představit dovedl, i když mu to připadalo neskutečné a neuvěřitelné. Jako kdyby se proti němu postavila celá vesnice, s úžasem přemýšlel, a jich je tolik že by mohli postavit takovou vesnici proti každému Kairoňanovi... Nemohl tu informaci strávit. U Gralthora, tolik lidí! Kde vlastně všichni žijí? Tisíc mil na jih, říkal Thatmek, se rozkládá Venetie, ještě dále žijí Dirgaňané. A já byl od své vsi nejdále dvacet mil... Svět je tak obrovský!

„Jak velký je svět, Thatmeku?“ zeptal se elfa opatrně. Ten se rozesmál.

„Abych pravdu řekl, nevím. Určitě je strašlivě velký. Někteří učenci tvrdí, že snad i desítky tisíc mil do všech světových stran.“ Korg chvíli seděl a dumal, zrak sklopený do ohně. Čím déle poslouchal elfovo vyprávění, tím více toužil ten neznámý rozsáhlý svět uzřít na vlastní oči.

„Thatmeku?“ tázavě pohlédl na elfa.

„Ano? Čekám na tvé další otázky.“

„Kam vlastně nyní putuješ? Co zde děláš?“

„Mám zaměřeno mezi Terktony. Jak jsem říkal, zbytky arlemionských Yevtarů žijí v Khozdoru mezi trpaslíky. A ti jsou spojenci Terktonů, nejenom kvůli tomu, že jim prodávají své výrobky, především zbraně, ale i kvůli tomu, že se trpaslíci obávají Venet'anů. Bojí se, že pokud by porazili Terktony, vrhli by se na Khozdor. Tak Terktonům pomáhají, vyzbrojují je i informují, protože občas obchodují i s Venet'any. My Yevtarové jsme byli vysláni do celého terktonsko-venetského pohraničí, abychom Terktony varovali – mezi Venet'any se totiž šíří zvěsti o nové válce proti nim. Já jsem se rozhodl jít až mezi severní kmeny, neboť jsem zde nikdy nebyl a toužil jsem poznat zdejší lid i krajinu. Ne nadarmo jsem přezdíván svým lidem Poutník, neboť jsem poznal nejvíce různých zemí i národů než kterýkoli jiný Yevtar. Abych se přiznal, v Kaironii jsem se ocitl omylem. Příliš dlouho jsem kráčet na sever.“

„A kam budeš směřovat od Terktonů?“

„Nejprve nikam, předpokládám, že u nich nějakou dobu pobudu. Vypukne-li válka, může se jim každý meč a každá silná paže hodit. Poté bych rád zamířil do nitra Terktonských hvozdů, tam, kde ještě nikdy žádný Zápaď'an nebyl.“ Korg chvíli zadumaně mlčel, zvažoval otázku, kterou už delší chvíli zamýšlel Thatmekovi položit.

„Thatmeku?“ obrátil na něj tázavý pohled.

„Ano, statečný bojovníku?“ usmál se na něj elf.

„Myslíš, že by se Terktonům hodil ještě jeden meč navíc?“

„Určitě. Víš o nějakém takovém?“ zvažněl Thatmekův zrak.

„Snad... snad ten můj by byl vhodný.“ Yevtar mlčel, nechal návrh vyznít do prázdna. Stočil svůj pohled do ohně a chlapce nevnímal.

„Thatmeku?“ zkusil po několika minutách na sebe upoutat jeho pozornost chlapec. Elf však nereagoval a tak se Korg též oddal mlčení, čekaje, až se Thatmek uvolí promluvit.

„Uvědomuješ si, co jsi vlastně řekl, chlapče?“ navázal elf po dlouhém tichu přerušovaném jen praskáním ohně znovu konverzaci.

„Ano,“ odvětil rázně Korg, přestože to nebyla tak zcela úplně pravda, nedokázal si představit konečný důsledek svého rozhodnutí.

„A jak si to vlastně představuješ? Chceš se mnou zítra odejít, opustit svůj domov, bůhví na jak dlouhou dobu, a možná se už nikdy nevrátit? Vždyť už příští týden by tě mohl nějaký Venet'an odstřelit jako psa! A chceš pomáhat Terktonům, vždyť, pokud vím, váš národ nežije v míru ani sám se sebou, natož pak se svými sousedy!“

„Ne, nechci pomáhat Terktonům. Tedy vlastně chci, ale není to mým hlavním cílem. Chtěl bych s tebou odejít a putovat světem, poznávat ho a zažívat nejruznější dobrodružství. A nechci opustit domov ihned, nejprve musím splnit svou zkoušku dospělosti a jít se rozloučit se svým klanem a vyžádat si od něj svolení opustit ho.“

„Vykonat zkoušku, požádat klan o odchod! Děláš si ze mě legraci? Myslíš, že zde budu sedět u ohně několik dní nebo týdnů a čekat, až se vrátíš, když mám tak důležité poslání? A je ti vůbec jasné do čeho jdeš? Terktony čeká dlouhá válka, můžeš kdykoliv přijít o život. I kdybys ji přežil, hodlám jít na dále na východ - a myslíš, že tam žijí kmeny, které znám, které jsou přátelské? Domníváš se, že mi nebudeš na obtíž? Terktoni jsou lesní lidé, dokáží být neviditelní, každému vetřelci v jejich zemi hrozí smrt ze zálohy. Skutečně se domníváš, že bych mohl putovat s někým, kdo je slyšet na míle daleko, jak jsi mi to dnes ukázal?“ Elf, přes poněkud nadřazený obsah svých slov, mluvil naprosto klidně, téměř domlouvavě. Korga se však leccos v jeho řeči dotklo a už se nemínil vzdát svého úmyslu.

„Nebudu ti na obtíž. Víím, že to bude nebezpečné. Víím, že mohu umřít. Ale copak mi smrt nehrozí i zde? My Kairoňané jsme zvyklí umírat mladí! Kolik myslíš, že máme ve své klanu starců nad padesát let? Čtyři! Jsem připraven položit život. Možná zemřu již zítra, narazím-li na bojovníka lepšího než jsem já - a myslíš že mám strach, že se třesu a nemohu spát? Jsem připraven na nebezpečí!“ Chlapec se rozohnil, vybouřil a zmlkl. Thatmek se začal usmívat.

„Dobrá,“ pravil po chvíli, „smrti se nebojíš, nebezpečí se neobáváš. Když o tom tak uvažují, může mi být celkem jedno, zda se mnou půjdeš či ne, a Terktonům se další pár silných rukou může hodit. Ale nemohu zde na tebe čekat, až splníš svou zkoušku.“

„Nečekej, najdu si tě sám.“

„Sám?“ zasmál se Thatmek, „vždyť ani netušíš, kde mne hledat, až opustím ty vaše šedivé kopce.“

„To nevadí, já si tě najdu,“ řekl pevně Korg. „Je mi jedno, jak to bude dlouho trvat, ale zkusím to.“ Elf se znovu usmál a tentokrát neodpověděl.

„Dobře,“ začal opět po chvíli mluvit. „Přijmu tě jako svého společníka v boji a na cestách, proč vlastně ne? Ale musíš mi slíbit několik věcí.“ Chlapci se rozbušilo srdce radostí, nemohl uvěřit obrovskému štěstí, jež ho v tento den potkalo. Bude cestovat a poznávat svět! Uvidí velká města a říše Venet'anů a Dirgaňanů, hluboké hvozdy Terktonů, vysoké hory Khozdoňanů a možná i jiné a jiné věci a tajuplnosti!

„Přistoupím na jakékoliv podmínky.“

„Ohó, chlapče, nikdy neslibuj nic předem, co bys potom nemohl splnit! Dobře mě poslouchej. Ukážeš-li se příliš povídavým či naopak příliš nemluvným nebo jinak nesnesitelným společníkem, okamžitě mě opustíš a půjdeš si svou cestou. Nebudu trávit dlouhé dny na cestách s někým, kdo mi bude otravovat život svou povahou. Dále: v žádném případě nebudu přebírat odpovědnost za tvou bezpečnost, nebudu zbytečně nasazovat krk za nějaké kairské nedochůdce, které se dostalo do potíží svou nezkušeností. Kdybych putoval sám, mám větší šanci, že žádné problémy nenastanou, v případě naší společné cesty si tím nemohu být tolik jist. Dostaneš-li se do ohrožení života nikoli mým zaviněním, pomoz si sám. Přistoupíš-li na tyto podmínky, rád ti umožním jít se mnou, snad bude pro mne bude cesta veselejší, ve dvou se vždy lépe kráčí, a možná z toho ještě nakonec budu mít prospěch. Souhlasíš tedy?“

„Ano,“ odpověděl rozhodně Korg.

„Dobrá. Jelikož zítra odcházíme každý za svým cílem, budeš mě muset najít sám. A v takovém případě, bez mého doprovodu, ti hrozí smrt z terktonských rukou. Dostaneš-li se do Terktonských hvozdů, musíš zachovávat maximální opatrnost.“

„To je mi jasné.“

„Není to však všechno. Jestli budeš mít podezření, že tě někdo sleduje, nebo že se v tvé blízkosti nacházejí nějakí lidé, schovej se na nějaké dobře chráněné místo a zavolej: *„Je engé tu zaré! Je taba čeré Kalemí. Je engé baku Uzai!“*

„Co to znamená?“

„Přicházím v míru. Jsem přítel Poutníkův. Přicházím bojovat proti Venet’anům. Slovo Kalemí si dobře zapamatuj, je to mé terktonské jméno. Bude lepší dát Terktonům o sobě vědět. Kdyby ses jim pokoušel schovat, našli by tě a zastřelili, ani bys nevěděl jak. Kairoňan znající Kalemího a mluvící jejich řečí je vyvede z míry a nezabijí tě – nebo alespoň ne ihned. Může se ti ale taky stát, že mě nebudou znát nebo budou zkrátka tvé volání ignorovat – pak už jen můžeš doufat, že umřeš rychle a bezbolestně.“ V Korgovi trochu zahlodala nejistota, ale přemohl ji. Jednou se rozhodl a vytrvá. Už nikdy se mu nenabídne příležitost jako tato. Jistě, mohl by opustit domov a vydat se poznávat svět i později, ale neumí žádné cizí jazyky a v Thatmekově osobě může najít zkušeného průvodce i učitele. Vždyť je tolik věcí v okolním světě, které nezná, které jsou mu cizí!

„Zopakuj mi tedy tu větu, již mám říci,“ vyzval elfa. Cvičili spolu výslovnost tak dlouho, dokud nebyl Thatmek spokojen. Pak dlouho seděli a jen se dívali do ohně, Korg rozechvěn přemýšlel o své blízké budoucnosti plné tolika nových a zajímavých věcí! Skutečnosti, že již zítra může padnout v souboji s jiným kaironským chlapcem nebo že mu klan nepovolí odejít, si nepřipouštěl. Když se nabažil svých úvah, jeho zvědavost mu nedala a znovu se začal vyptávat Thatmeka na jeho život. Elf mu vyprávěl o svých dobrodružstvích dlouho do noci a na oplátku se Korga vyptával na Vysočinu, její obyvatele a jejich život. Těsně před tím, než se uložili ke spánku, Thatmek do pokrývky a Korg na holou zem, nedokázal Kairoňan odolat otázce, jež mu celý večer hlodala v mysli. Jak ten Yevtar dokázal zažít tolik dobrodružství, když je tak mladý a vypadá sotva třicet let stár? Nevymýšlí si nakonec?

„Thatmeku, kolik je ti vlastně let?“

„Proč se ptáš? Nevěříš, že jsem mohl zažít taková dobrodružství a přitom vypadám tak mlád, vid’?“

„No... - ano. Ale nechci tvrdit, že jsi lhář.“

„To také nejsem, říkal jsem ti jen čistou pravdu a nic jsem nepřidával. Je mi totiž sto osmdesát devět let.“

„COŽE!!“ posadil se Korg na svém „loži“ překvapeně. „Kolik?!“

„Sto osmdesát devět. Nediv se, my Yevtarové se dožíváme vysokého věku.“ Korg mu nevěřil.

„Někteří z nás i šesti set let.“ I když, proč bych mu vlastně neměl věřit, říkal si chlapec? Proč by si vymýšlel? Mohl bych snad já, kaironský horal, něco takového vědět lépe? Nemohl. To jsem tedy opravdu zvědav, co mě tam na jihu čeká za další překvapení. S touto tázavou myšlenkou usnul hlubokým spánkem těžce unaveného člověka.

Druhý den se Thatmek vzbudil poměrně pozdě, povídali si s Korgem příliš dlouho do noci. Posadil se na své pokrývce a protáhl se. Nechoval se příliš opatrně, na noc se vždy chránil hlídacím kouzlem, jež by ho vzbudilo, kdyby se k němu někdo přiblížil. Zaklínadlo působilo i po ránu, neměl obavy, že by ho ještě příští hodinu někdo překvapil. Pohlédl na protější stranu vychladlého ohniště, kaironský chlapec byl už pryč. Elf v rychlosti pojedl zbytek králíka, zahladil stopy po svém pobytu a vydal se na cestu.

Byl nádherný letní den, slunce svítilo, nad krajinou leželo ticho. Thatmek zdánlivě bezstarostně rázoval po vřesovištích a březovými lesíky směrem na jih, do Terktonských hvozdů. Přestože se tvářil netečně a nevšimavě ke svému okolí, velice dobře ho sledoval a naslouchal mu. Neměl chuť zaplést se s bojovnými Kairoňany.

Bylo již asi hodinu po poledni, když se náhle zastavil a pozorně napínal sluch. Ano, nezdálo se mu to. Do nehybného letního dusna se ozývalo vzdálené lehké cinkání a tiché výkřiky. Boj. Po chvíli se mu podařilo identifikovat směr i vzdálenost, odkud zvuky přicházely, aby se tomu místu mohl vyhnout. Pak si to však rozmyslel. Byl od přírody zvědavý i zvědavý, navíc byl považován mezi Yevтары za jednoho z nejlepších šermířů a souboje meči ho vždy zajímaly – a kdy se opět naskytne možnost vidět Kairoňany bít se? Z jakých kořenů vychází jejich umění, spoléhají více na sílu nebo techniku, má jejich boj na meče nějaká formální pravidla či je jich zcela prost? Takové otázky ho napadaly, když plíživě stoupal na nevysoký kopec, zpoza něhož se ozýval řinkot zbraní. Z vrcholku pak viděl, jak se jeho úbočí přibližně v polovině láme – kdysi se pravděpodobně jeho část sesula a vytvořila ostrý zlom s příkrou stěnou. A pod zlomem byl slyšet boj.

Přestože bylo úbočí porostlé pouze vřesem, elf měl jistotu, že ho nikdo z bojujících nespátří, pokud tomu tak nebude chtít sám. A bude mít bojiště krásně pod sebou. Připlazil se k okraji zlomu. Skalnatá stěna byla vysoká asi patnáct stop, pod ní pak tři mladí Kairoňané drželi v šachu čtvrtého mladíka. Všichni byli znaveni, udýcháni, zpoceni. Dopřáli si chvilku odpočinku, mířili na čtvrtého napraženými meči, pak na něj opět zaútočili. To, co Thatmek pozoroval, nebylo kaironskou zkouškou dospělosti, ale zřejmým porušením posvátných Gralthorových zákonů. Tři útočníci podle tetování pocházeli z jednoho klanu, před svou zkouškou se nejspíše domluvili, že společně zabijí tři jiné Kairoňany, jejichž výzbroj přinesou jako důkaz. Nedaleko bojiště zabodnutý meč s jílcem pokrytým zaschlou krví a nepřítomnost rudé šerpy kolem pasu jednoho z útočníků tomu nasvědčovaly.

Elfovi bylo osamělého mladíka líto. Obratně odrazil útoky svých soupeřů, chvílemi i přiměl některého z nich ustoupit a bránit se. Nemohl však získat úplnou převahu, aby alespoň jednoho ze soupeřů vyřadil z boje. Jakmile už dokázal zaútočit, vzápětí se zase musel bránit jinému protivníkovi. Přestože byl viditelně lepším šermířem než oni, jejich početní převaha ho musela postupem času udolat a vyčerpat. Již teď byly jeho pohyby pomalejší, na levém boku měl dlouhý šrám – nehluboký a nikoli vážný, jak zkušeným zrakem posoudil Thatmek. Kolik času ještě – deset minut? Pět? Nebo i čtvrt hodiny?

Yevtar váhal. Přirozený cit pro spravedlnost mu velel jít mladíkovi pomoci. Na druhou stranu – proč? Co mu bylo po nějakém Kairoňanovi? Má snad potřebu přidělavat si problémy? Osamělý mladík mu ale byl velice sympatický. Není to však osud, aby takto zemřel? Ano, je lepším šermířem než oni – Thatmek však viděl už mnoho mužů skvěle ovládající meč, kteří zahynuli šípem nebo kulkou. A vždyť po smrti mu bude zcela jedno, jak a proč zemřel. Není ale škoda jeho života? Zaslouží si jeho soupeři pro svou nečestnost zvítězit? Osud, osud... Snad je smrt jeho osudem – není však osud v rukou smrtelníků? Thatmek neutečně pozoroval boj a přemýšlel. Snad je osudem i můj příchod sem. Kdo ví. Pohlédl na své jemné štíhlé ruce, povzdechl si.

Zabil už jimi mnoho lidí. Jako elf vnímal život a smrt zcela jinak než lidé, nelpěl na něm tolik a necítil ani lítost, když někoho proklál mečem. Yevtarové nevěřili v bohy, už dlouhá léta ne. A také nevěřili v posmrtný život. Člověk zemřel a byl mrtvý. V okamžiku smrti jí již nelitoval, protože o ní ani nevěděl. Bylo jedno, kdy přišla. Jakmile přišla, přinesla zapomnění. Mrtví necítili lítost, že zemřeli. Necítili nic.

Rozhodl se. Zkusí to. Vždyť je to nakonec jedno, zda bude utracen jeden lidský život těmi třemi zrádci, nebo on utratí ty tři. Až budou s ránou v hrudi nehybně ležet v trávě, nebudou si svůj odchod z tohoto světa uvědomovat. Navíc k tomu osamělému chlapci skutečně cítil sympatie, možná i obdiv, že tak dlouho dokázal při své nezkušenosti vzdorovat soupeřům. Thatmek odložil luk, vyňal ze závěsníku na pravém boku svůj rapír i s pochvou. Pečlivě si natáhl priléhavé rukavice z jemné kůže a vytasil zpoza zad jedenapůlruční meč. Rozhlédl se. Dvacet kroků nalevo byla stěna méně příkrá, slezl tam a mohl poté seskočit dolů. Kairoňané byli příliš zabraní do boje, neslyšeli ho. Vydrž, chlapče, zašeptal si pro sebe. Možná je nám

opravdu souzeno, abychom spolu putovali po světě. Skočil dolů, aby bojoval za jeho život, přestože ho znal jenom den. Třem soupeřům se dole bránil Korg.

„Jsem Korg z klanu Wernova a vyzývám tě k souboji podle prastarých zákonů Gralthorových!“ Konečně mohl svou výzvu vyřknout před řádným soupeřem! Konečně se mohl utkat s někým, kdo ho zabije nebo bude sám zabit a Korg se díky jeho smrti stane opravdovým mužem. Teď přišla ta chvíle, tak dlouho očekávaná každým pravým Kairoňanem!

„Jsem Doruk z klanu Tarachova a tvou výzvu přijímám,“ odvětil jeho soupeř. Vytasil meč a pevně se rozkročil na svalnatých nohách. Byl o něco vyšší než Korg a také širší v ramenu. Jednou by z něho mohl vyrůst skutečný obr. O tom však Korg, plný sebedůvěry, pochyboval. Byl si jist, že za chvíli z té mohutné postavy vytrhne v proudu stříkající krve svůj meč a bude hledět na tuhnoucí tělo svého prvního zabitého soupeře. Doruk zaútočil.

Měl mohutný úder, trochu však těžkopádný. Zdál se Korgovi i trochu nejistý. Kairoňan z Wernova klanu necítil strach, jen podivné vzrušení. Oba mladíci se zatím opatrně zkoušeli, udržovali se v kontaktu i pohybu nenadálými výpady, mátlí se navzájem svými těly. Oba chtěli vědět, co se v tom druhém skrývá. Kroužili kolem sebe. Sledovali se. Bodali. Sekali. Ne však zcela naplno. Pak si Korg koutkem oka všiml pohybu za sebou. Doruk na chvíli spustil zrak ze svého soupeře a mrkl za jeho rameno. Korg se natočil doleva, máchl mečem, postavil se k Dorukovi bokem a ustoupil o několik kroků dozadu. Po jeho levé ruce stáli další dva mladíci, v rukou obnažené meče, na tvářích zlověstné úsměvy. Korg byl zmaten. Neútočil, ani Doruk ne. Nevypadal překvapeně, jako by je očekával.

„Bogar z klanu Tarachova. Tylys z klanu Tarachova,“ představili se.

„Teď se biji s Dorukem,“ řekl jim Korg.

„Víme. A my se budeme bít s tebou. Nebudeš první ani poslední, kdo zemře našimi meči.“ Bogar zabodl do trávy meč se zkrvavělou rukojetí, neměl kolem pasu šerpu, kterou zanechal u těla bývalého majitele meče. Zaútočil.

Korg šokován náhlým zvratem situace a omráčen tak obrovskou zradou a podlostí, se téměř nedokázal pohnout. Pud sebezáchovy však byl silnější než ochromení, zlost i strach. Nastavil Bogarovu útoku svou zbraň, protočil se kolem něj, učinil výpad na Tylyse a dostal se z obklíčení. Záda mu zalil studený pot. Ó, Gralthore, já zemřu! Tři protivníky najednou nepřemůžu! Proč jsi dopustil takou zákeřnost, Mocný?

Na přemýšlení a vyzývání Gralthora však nebyl čas, soupeři byli neodbytní, vědomi si své převahy. Korgovi se v jeden okamžik podařilo vmanévrovat zády ke stěně a udržovat protivníky v uctivém odstupu. Po několika minutách - Doruk a jeho kumpáni nikterak nespěchali, jisti si výsledkem boje - Tylys provedl odvážný výpad. Korg musel opustit ochranu, kterou jeho zádům stěna skýtala, a vyhnout se dalším dvěma čepelím, které se spíše náhodou než promyšleně sešly tak, že mezi jimi Korg sotva proklouzl. Dorukův meč ho řízl po žebrech.

Korg vykřikl. Strachem. Bolest tak silná nebyla. Tak to je konec. Ovládla ho hrůza, když cítil teplou krev stékat po boku přes bederní roušku na stehno. Umřu. Pomalu mě nechají vykrvácet, dokud nepadnu, a pak mě dorazí jako psa. Málem se rozplakal zoufalstvím nad bezvýchodností své situace. Pak se však opanoval, zaťal zuby a zarputile se soustředil na boj, rozhodnut prodat svou kůži co nejdráž. Uvědomoval si však, že ho stejně nakonec vyčerpají a on zemře, aniž by některému z nich ublížil. Začal přemýšlet o sebevražedném útoku, kdy by se vrhl na jednoho ze soupeřů, nedbaje jeho obrany, zabil ho a sám by též zemřel. Nestačil svou myšlenku dokončit. Stal se zázrak.

Vytlačen od stěny, stál k ní Korg čelem a jeho soupeři zády. Pouze on viděl postavu slézající po skále na římsu asi dva a půl sáhu nad zemí. Pouze on viděl, jak postava ze římsy ladně seskočila a v její ruce zasyčel meč vytažený z pochvy. Pouze on viděl, jak se postavě

zableskly její nádherné zelené oči a jak se sehnula pro kámen, aby jím trefila doprostřed zad Tvylse. Pouze on v duchu zajásal radostí.

Tvyls se zapotácel a vykřikl. Kámen o jeho záda pořádně zaduněl. Kairoňan se otočil a překvapeně vykřikl. Jeho přátelé se ohlédli přes rameno. Strnuli úžasem. Korg využil chvilky oddechu a zkontroloval ránu na boku. Ulevilo se mu. Nebyla hluboká, i když hodně krvácela. Začínala ho nepříjemně pálit. Příslušníci Tarachova klanu křičeli na Thatmeka. Běž pryč, cizince, toto je kaironská záležitost! Ztrať se nebo zemřeš! Opusť Kaironii, dokud můžeš chodit po svých!

Thatmek varování a výhrůžek nedbal, nerozuměl jim. Studeně se usmíval, ignoroval výhružný pokřik trojice mladíků a pomalu se k nim blížil. Pak nepostřehnutelným pohybem zaútočil. Tvyls na poslední chvíli úder odrazil. Mladíci zbledli. Thatmek se mezi nimi míhal jako had, sotva stíhali jeho bleskurychlé výpady krýt. Téměř zapomněli na Korga. Doruk, přirozený vůdce trojice, se vzpomatoval nejrychleji. Vykřikl pár krátkých rozkazů. Tvyls a Bogar se soustředili na Thatmeka, Doruk na Korga. Chtěl je udržet oddělené, dorazit Korga, zatímco jeho kamarádi budou blokovat Thatmeka, a pak se společnými silami na cizince vrhnout.

Unavenému Korgovi Yevtarův příchod vлил do těla novou energii. Doruka už měl odhadnutého, ten však, na rozdíl od Korga, měl pořád tendenci svého soupeře spíše podceňovat. Neustále po očku sledoval Thatmeka, záhadného cizince, jehož zjevení mu nešlo na rozum.

Strach a zoufalství nyní v Korgově mysli vystřídala zlost a vztek. Měl však stále na mysli otcovo varování: „Nikdy se v boji nepoddávej vzteku, soupeř ho může využít proti tobě.“ Ovládal se, chladně uvažoval, jen jeho nitro se vařilo hněvem.

Doruk nebyl špatný šermíř, ale Korg se zadostiučiněním zjistil, že je lepší. Po několika krátkých výpadech překvapený Doruk, zvyklý celou předchozí dobu na svého protivníka téměř beztravně dorážet, ucítil v hrudi chladné ostří. Z úst mu vytryskla krev, kolem zazněl několikrát výkřik. Zajásání Korgovo a úlek ostatních Kairoňanů. Thatmek je hbitě zadržoval, nedopustil, aby se jeden z nich mohl zaměřit na Korga, který chvilku postál nad Dorukovou mrtvolou. Držel v ruce zkrvavený meč a už věděl, jaký je to pocit - bojovat a zvítězit! A byl si ve svém opojení z vítězství jist, že dnes ten pocit nezažívá naposledy.

Připravil se k boji, vybíral soupeře. Thatmek mu mírně pokynul bradou, ukázal na Tvylse. Zatlačil chlapce do obrany, oddělil ho od Bogara a přenechal ho Korgovi. Tvyls měl strach. Korg mu to viděl na očích, ve kterých byla cítit smrt. Brzo ji poznal. Nakonec Thatmek odrazil poslední Bogarův útok a také jeho nechal zemřít Korgovou čepelí. Bylo po všem. Jak pomalu čas plynul, když se blížila porážka a smrt! Jak rychle nyní utíkal, když vítězil! Stál zadýchan nad třemi mrtvými těly zkroucenými předsmrtnou bolestí, z ostří jeho meče kanula krev a vpíjela se do země. Pot se mu řinul po spáncích, ramenou i zádech, řezná rána na boku ho svědila a páčila. Thatmek se na něj usmíval.

„Blahopřeji, bojovníku.“

„Děkuji za život.“ Elf díky přešel mlčením.

„Co teď, Kairoňane?“ Korg od pasu odvázal rudou šerpu, otřel jí krev ze své čepelce a mrštil jí o zem.

„Vezmu si jejich zbraně a půjdu k vůdci jejich klanu, aby je proklel a navždy vymazal z paměti svého lidu!“

„Jsi odvážný.“

„Nikoli. Jsem již muž a jako takový požívám ochrany Gralthorova míru, který je vyhlášen na celý měsíc po letním slunovratu. Nikdo se mi nepokusí ublížit proti právu.“

„Tihle to zkusili.“

„A jsou mrtvi...“ Thatmek se pobaveně usmál.

„Alespoň tě ošetřím, dokážu kouzlem zacelit tvou ránu.“

„Ne, chci, aby mi připomínala tento den.“

„Myslím tedy, že jsem zde zbytečný. Půjdu dál svou cestou.“

„Běž. Za několik týdnů se setkáme v Terktonských hvozdech, najdu tě.“ Elf se opět usmál. Pozvedl ruku na rozloučenou, otočil se a pomalým krokem odcházel. Stále se usmíval. Věděl, že ten mladý chlapec, kterého nechal za zády, to dokáže. Přijde za ním do hlubokých a nebezpečných lesů a spolu budou bojovat, putovat a čelit nebezpečím a nástrahám, dokud jeden z nich nezemře. A nemýlil se.

O mnoho let později se Barbar a Poutník stanou obávanými muži, které je lépe mít na své straně, vyhledávanými žoldněři a dobrodruhy, jejichž účast na výpravách bude zaručovat jejich úspěch. A ještě později se nakonec první z nich stane vládcem rozsáhlé říše a ten druhý průvodcem Vyvoleného, který se vrátí, aby zachránil svět.